

Els camins ombrejats dels boscos: les maduixeres

Josep M. Panareda

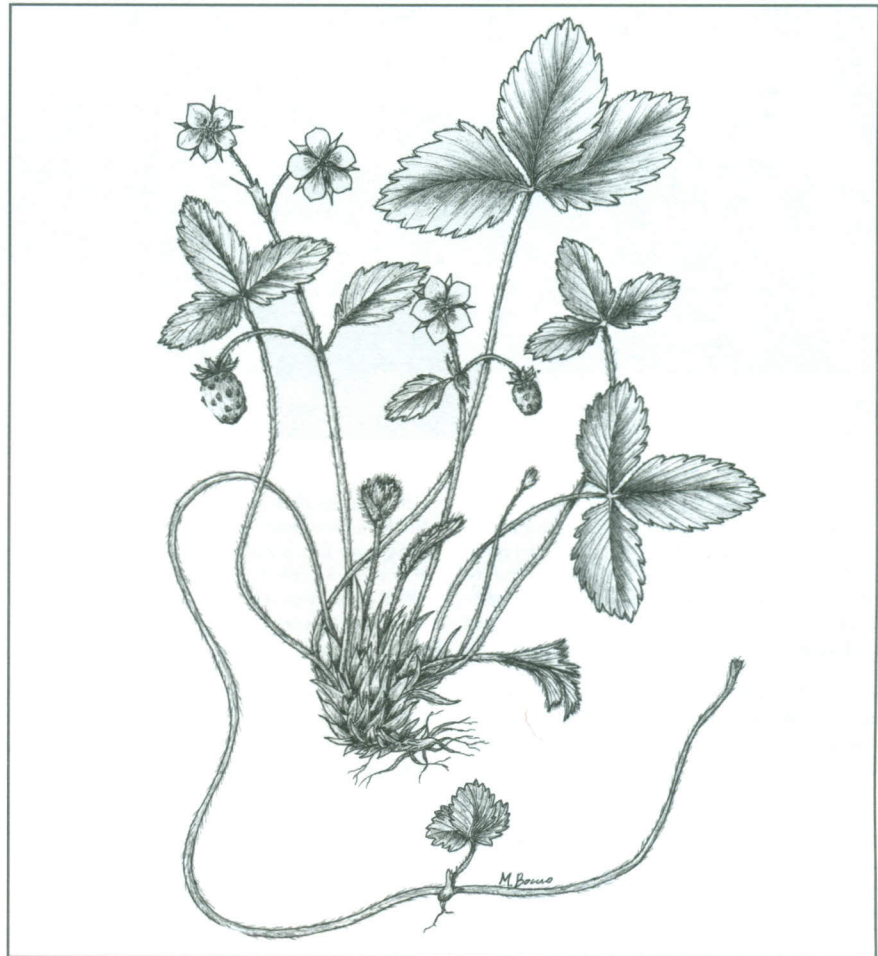
Passejar pels camins i corriols que travessen els boscos és un dels plaers que tenim a l'abast els qui vivim al peu del Montseny. És un autèntic privilegi poder-ho fer sovint sense haver d'esperar el cap de setmana o les vacances. Ni cal acostar-nos-hi en cotxe ni agafar el tren. Quina sort!

Hi ha molts racons propers per quedar ben satisfets. Podem complaure'ns només passejant, contemplant el paisatge o respirant l'aire fresquet i ple d'aromes que exhalen les flors i les fulles dels pins, de les farigoles o dels romanins.

Ara us convido a descobrir les meravelles de les maduixeres, les maduixeres de bosc. Les podeu trobar fàcilment en vorades i clarianes dels boscos més aviat humits i frescals. Les veureu ran de camins i pistes que travessen els alzinars i rouredes, en boscos aclarits i també en els fondals. És més difícil que creixin en pinedes seques o en brolles i garrigues.

Les maduixeres són herbes perennes que treuen unes boniques flors a la primavera. No són gaire grosses, però hi destaca la blancor dels seus cinc pètals, que s'obren damunt de cinc sèpals, més petits i estrets, verdosos i sovint una mica girats cap per avall.

Si la bellesa de les seves flors ens encanten, més feliços ens faran els seus fruits madurs, les maduixes. No trobareu pas un fruit tan saborós en el mercat. Ben madures i fresques són una delícia per a la nostra boca. Proveu-les, tot el cos se'n complaurà. Agafeu-ne, madures, unes poques a la mà i mengeu-les a poc a poc. No ho oblidareu

mai. Tindreu ganes de tornar-hi, a cercar més maduixes.

La maduixera té alguns secrets per a subsistir i per a oferir-nos els seus fruits. Es reproduïx de manera ben curiosa. Quan en trobeu una, pareu-vos i observeu la mata atentament. De la seva base en surten uns brots prims, unes tiges que creixen ran de terra i que treuen de tant en tant arrels i fulles, que constituïran una nova planta; ho entendreu bé observant el dibuix de la Maravillas. Aquestes tiges esteses pel terra i creadores de nous individus són conegudes amb el nom d'estolons; a vegades assoleixen uns quants pams de longitud

i s'entrecreuen per estendre's i ocupar un bon espai. No els trenqueu pas ni els estireu.

El més sorprenent de la maduixera són els seus fruits; bé, allò que en diem fruits. A més de ser molt saborosos, han estat formats d'una manera tan pròpia, que tots els llibres sobre plantes en parlen. La maduixa és l'engruïment de la base de la flor, conegut com a receptacle, que esdevé carnós i és aromàtic i vermell quan és madur. Escampats sobre seu, hi ha els autèntics fruits, que són molt petits, secs i durs; quan ens mengem les maduixes ens molesten en quedar-se entre les dents.